

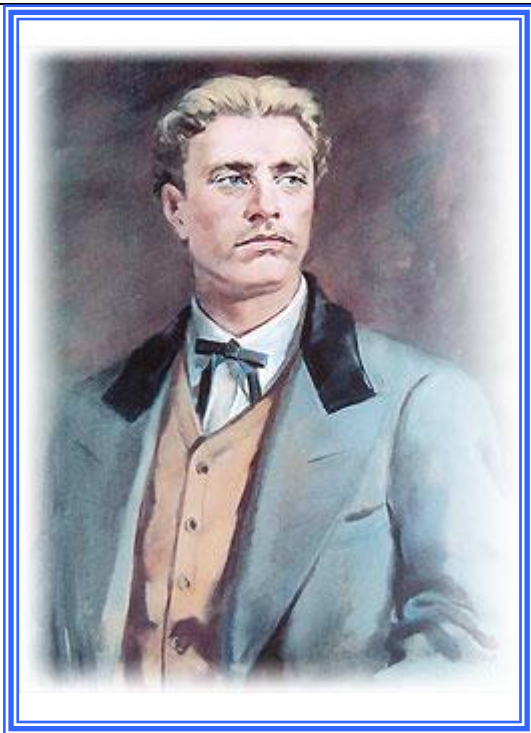
МОЕТО УЧИЛИЩЕ

Брой 20, 2017 година

Вестникът се издава от клуб „Журналистика“

Гледай народната работа повече от всички други, повече и от себе си да я уважаваш.

Васил Левски

Възпоменание за Апостола

Тази година на 18 юли се навършват 180 години от рождението на Апостола Васил Левски. Такива като Левски се срещат рядко, затова всеки ден трябва да празнуваме неговото рождение. Ние имаме честта да се чувстваме избрани, че един от великите синове на Вселената е българин. Делото му извиква неподправено възхищение поколение след поколение, името му – обвито с легенди и тайнственост, и днес буди въображението и удивлението как може в този греховен свят да се роди такава светла личност. Дали са му били чужди човешките слабости и изкушения? Младият, хубавият, здравият Васил не се ли е влюбвал? Много от неговите другари са създавали семейства, на приятеля му Христо Ботев се ражда дъщеричка. А той? Да, харесвал е жени, някои са част от живота му, но е избрал да не се обвързва и да създава семейство, защото е разбирал, че

борбата иска пълно самоотричане, а семейството е сериозен дълг и отговорност. И все пак има една мома Йова от село Войнягово, която запалила огъня в сърцето му. След разпускането на Първата българска легия в Белград, където се бил записал, Левски се връща и учителства в селото. Йова била сестра на неговия хазяин. За да покаже пред девойката своите чувства, Васил й казал, че иска да си откъсне цветето от градинката й. Тя му отказала, защото щял да я излъже и после няма да може да се ожени за войняговец. Уверил я, че като дойде свободата, ще се върне при нея и ще я направи даскалица. Прескочил дуvara, откъснал си цветето, закичил си го на ревера и отишъл на хорото. Хванал се за Йова, но тя се пуснала от хорото и отново го отблъснала с думите, че ще я излъже. Левски скоро си тръгнал от селото, а когато след години се завърнал, разбрал, че Йова се е омъжила за войняговец, когото той познава. Отишъл в дома му и поискал да види Йова, а когато тя излязла на портата, й казал: „Ех, Йово, Йово, свободата закъсня...“ Подарил й огърлица, която тя пазила до смъртта си.

Левски е разчитал само на себе си. Винаги е бил добре въоръжен с револвер, кама, с малък боздуган от черешово дърво и пришита отрова в пояса си. В Къкрината го изненадали посред нощ и не успял да си вземе кърпата с отровата. Новината за залавянето му се разчула. Научила за това и Гина, неговата майка. Тя набрала цветя от градината и с горда походка отишла в дома на дъщеря си Яна. Извикала внучите си да ги закичи, защото днес бил голям празник. Когато децата излезли да си играят, тя дала воля на мъката си пред Яна. Дни след като е обесен, никой не смеел да каже на Гина нищо. Накрая тя отишла при свещеника и го попитала какво става с нейния Васил. Свещеникът й отговорил, че в Божия храм не може да лъже, затова й съобщил, че синът й вече не е между живите, обесен е на 6 февруари в 3 часа през нощта. Гина не казала нищо, прибрала се в дома си, извадила от раклата неговите коси, които пазела от 10 години, и помолила свещеника да ги опе.

И днес кръвта на Левски е жива. Децата на голямата му сестра Яна продължават родословното дърво на Апостола. Има 27 потомци на Васил Иванов Кунчев. Сред тях е името на Христина Богданова, която съхранява и предава събираните спомени за Големия българин.

Приятелят ми Левски, с когото живеем, е нечут характер, когато ние се намираме в най-критическо положение, то той и тогава е такъв весел, както и когато се намира в най-добро положение. Студ, дърво и камък се пука, гладни от три деня, а той пее и се весели. Вечер, додето ще легнем, той пее; сутрин, щом си отвори, пак пее. Колкото и да се намираш в отчаяност, той ще те развесели и ще те накара да забравиш всички страдания. Приятно е човек да живее с подобни личности.

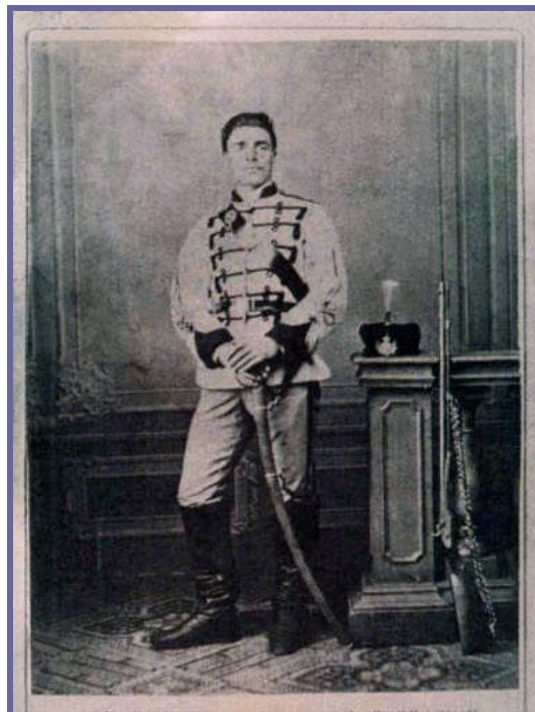
Христо Ботев

Аз не знам какво впечатление е правило неговото дохождане в Ловеч, но за мене си казвам, че се считах за най-щастливият човек на света... От тоя ден аз броя своето съществуване, защото той ми даде да разбера, че човек не е роден за себе си, а за народа си, и че всеки народ, голям или малък, трябва да бъде свободен.

Иван Драсов

Велик син на България, Левски е гениален творец на нейната най-голяма историческа епоха, на Българското възраждане, на българския XIX в. Без него, без мислите и делата на този неповторим гений, Българското възраждане би било многократно по-бедно по дух, по-ограничено по идеи, по-малко красиво, тъй като щяха да му липсват дръзновението и смелостта, присъщи на всяка голяма и целеустремена епоха.

проф. Николай Генчев

ИДЕАЛ

Елисавета Багряна

Откакто се помня, като дете,
още от предучилищна възраст,
виждах как
моят вуйчо, който не беше
художник, рисуваше Левски.
Всеки ден,
цял живот,
го рисуваше.
Но не можа да овладее образа му.
Беше пленен от неговата личност
и затова го рисуваше.
Рисуваше своя идеал.
А идеалът затова е идеал,
защото не се постига...
Моят вуйчо дори не вземаше портрет,
за да го гледа.
Рисуваше го по памет -

Левски беше в очите му,
в сърцето му!

Рисуваше го
с молив,
с боичка,
с въглен,
с туш -
с всичко.

Моят вуйчо цял живот
рисуваше, рисуваше, рисуваше...
Но портрет на Левски от него не
остана.
Остана само една рисунка,
забодена с кабарчета на стената.
Неговият идеал!
А идеалът затова е идеал,
защото не се постига...
1987

ПОКЛОН ПРЕД ВАСИЛ ЛЕВСКИ

По повод 144 години от гибелта на Апостола учениците от клуб „Млад възрожденец“ с ръководител г-жа Силвия Китанова проведоха занятие пред свои съученици и учители. За живота и делото на Васил Левски разказа Марио от 6Г клас в своята презентация. Бяха показани паметници на Апостола в България и чужбина. Ученици от 7 клас рецитираха стихове от български поети, посветени на Левски. Беше прочетено и Предсмъртното му писмо.

ОБИЧАМ ТЕ, МАЙКО БЪЛГАРИЙО

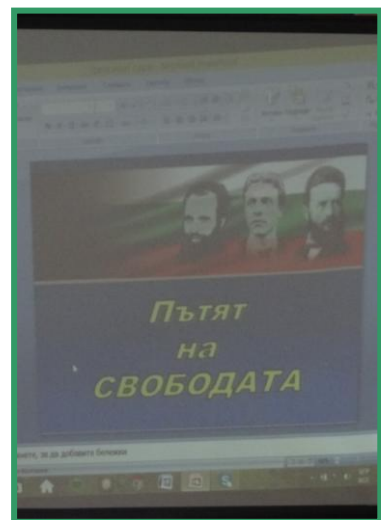
139 години СВОБОДНА БЪЛГАРИЯ

По случай националния празник 3 март на форума се състоя тържество, на което присъстваха ученици, учители и гости на ОУ „Е.Багряна”.

Със стихове, посветени на родината и нейната история, се представиха ученици от 6 и 7 клас. Презентираха се важни факти за Руско-турската освободителна война и фотоси, съхранили спомена за ония паметни дни на българския и руския героизъм. В програмата се включи и танцов състав „Детелина” с ръководител Магдалена Луканова, който представи пирински танц „С България в сърцето”.

Като посвещение прозвучаха последните стихове от рецитала:

Българийо на живи и на мъртви,
Българийо с безброй баташки църкви,
със гробища и с паметници светли,
със този жертвен въздух, който свети
над тебе вечно, като вечен огън.
Аз искам да те събера във стих!

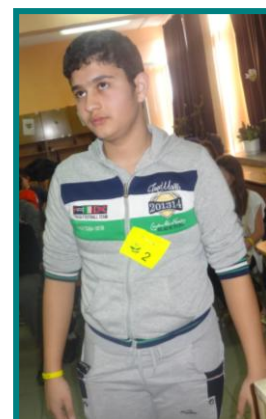
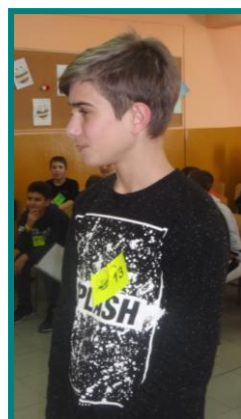
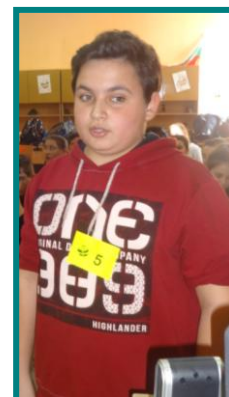

Седмо национално състезание по правопис на английски език SPELLING BEE 2017

И тази година ученици от 4 до 7 клас участваха в състезанието **SPELLING BEE** по английски език. Журито бе представено от г-жа Величка Христова, директор на училището, и г-жа Стоянка Стаева. Участниците бяха подготвяни от своите учители г-жа Таня Иванова, г-жа Юлия Шарапчиева и г-жа Валентина Стоянова и показаха сериозни знания по чуждия език, като надпреварата продължи в 10 кръга. Борбата за първото място беше продължителна и оспорвана между Кристиян Недков от 4г клас и Меган Цонева от 5в клас. По-голям шанс за победа имаше Меган и тя спечели първото място.

Кристиян и Меган

Победителите с г-жа Христова, г-жа Шарапчиева,
г-жа Стоянова и г-жа Иванова

ЧЕСТИТА БАБА МАРТА

КАК БИЛА СЪЗДАДЕНА МАРТЕНИЦАТА

Легендата се отнася за времето, когато Аспарух бил на десния бряг на Дунав. Брат му Баян и сестра му Хуба го чакали на левия бряг и търсели брод за България. Вързали края на бяло кълбо за крака на сокола, за да полети и им покаже брода, по който да минат. Хазарска стрела пронизала Баян. Бликнала алена кръв, която обагрила бялата връв, която трябвало да послужи като знак за Аспарух, че скъпите му брат и сестра идват при него.

След като получил хубавата вест, Аспарух късал конци от бяло – червената нишка, връзвал ги на ръцете на войниците си и повтарял:

“Нишката, която ни свързва, да не се прекъсва никога. Да сме здрави, да сме весели, да сме щастливи, да сме БЪЛГАРИ”

Пролет идва

Пролет идва
и чука на вратата,
красиви цветя
и яйчица за децата.
Идвай пролет!
Идват птици красиви,
имаме мартенички игриви:
едната наляво,
другата надясно,
просто пролетта е
прекрасна!

Яница Дечева, 3а клас

Малката Дидка

Малката Дидка
с тънката плитка
тръгна на разходка
с палавата котка.
Седнала в гората
под сенчица позната,
а над тях в близкия клонак
врабчо дреме пак.

Силвия Петкова, 2 в клас

Смяташ ли, че красотата ще спаси света?

- Да, но не красотата на "Мис Свят", а тази по лицето на майка, която преди секунди е родила детето си. Усмивката на дете, осиновено от добри хора. Уличното

изкуство. Картината в Градската галерия, която промени мирогледа ти. Мъркането на котката ти. Чаша чай в дъждовен ден. Танцуване под дъжда. Нощните разходки. Играта на слънчевите лъчи по листата на дърветата, стигащи до земята, обрисувачи "зайчета". Красивото момиче в парка, което ти се усмихна. Добродушното момче от последния етаж, което ти помогна, когато си беше изгубил ключа. Старите снимки на семейството ти. Кучето, което спаси възрастен човек от удавяне.

Когато подариш старите си дрехи на дом за сираци. Когато купиш закуска и чай на бездомника на ъгъла. Когато целунеш и прегърнеш баба си и дядо си. Когато, поглеждайки в една локва, виждаш толкова много цветове. Когато капките роса по тревата ти дават надежда. Когато се събудиш по-рано, за да гледаш изгрева и вдишаш свежестта на утринния, хладен въздух. Когато помогнеш на приятел да се изправи, когато няма сили да стои на краката сили. Когато някой хване ръката ти и се закълне във всичко свято за него, че няма да те предаде. Когато направиш същото за него. Когато някой просто те прегърне, без да те разпитва и съди. Когато някой те разбира. Когато ти разбираш.

Рей Бредбъри, из "Вино от глухарчета"

МЛАДИ ДАРОВАНИЈА

Мария Йорданова от 4в клас има повод да бъде горда със себе си, а е толкова срамежлива и скромна, че едва отговаря на въпросите ми. Приема своите награди като нещо естествено, а те говорят за нейния талант да решава задачи и да печели математически състезания. Още от първи клас се увлича по математиката, защото е „точна наука“, както казва тя. Заслуга за това има и нейната учителка, г-жа Любов Димитрова. Обича предизвикателствата, а решаването на трудни задачи е едно от тях. Помагат ѝ нейната майка и по-големият ѝ брат. Участва в много състезания и печели награди: Първо място в математическо състезание „Мисля, следователно съществувам“, трето място в математически турнир „Черноризец Храбър“, първо място в Коледно математическо състезание, първо място на областния кръг по математика и още участия, и още награди.

Пожелаваме ѝ все такъв плам и устрем към следващите победи.

Подготви Габриела Георгиева

Калоян Хаджистойчев от 2 клас рисува от детската градина. Неговите рисунки са отличавани с много награди в различни конкурси: първо място на конкурса „Не на войната по пътя!“, награда на фирма „Сименс“, първо място на конкурса за детска рисунка „С очите си видях бедата“, участие и награди в конкурсите „Аз и животните“, „Левски“, „Моят роден край“ и други. Гордее се със своя медал за първо място, една купа, 50 грамоти. За неговото творческо израстване се грижат г-н Румен Петров и майка му. Разказва, че понякога не може да измисли какво да рисува и тогава на помощ му идват книжките и списанията, от тях черпи идеи. Участвал е в конкурс „Нарисувай себе си“ и печели наградата за най-добър автопортрет. Когато го награждавали в София, дори господинът, който му връчвал наградата, му казал, че е нарисувал себе си съвсем точно.

Калоян обича и часовете по български език и математика, както и да играе баскетбол.

Подготви Мария Дянкова

Някой ден

Някой ден ще се превърна
в сърце от камък
и далеч в самотен замък
чувствата ще пратя настрана!
Някой ден, но не сега!

Някой ден
ще спра да те обичам,
сърце от камък аз ще се наричам.

Ще бъде мъртва в мене любовта.
Някой ден, но не сега.

Някой ден ще спра
за тебе да мечтая.
Някой ден, когато дойде краят
за теб, за мен и за света.
Някой ден, но не сега!

Габриела Орсова 8 клас

НЕКА ДА ЧЕТЕМ!

„Матилда“ от Роалд Дал

Матилда е едно необикновено дете, ненаситно да чете все повече и повече, което се оказва истински гений. Роалд Дал я поставя в семейство на прости и груби хора, които са зомбирани от телевизията и гледат с презрение на всякакво интелектуално развитие. Тя открива, че има психокинетични сили и ги използва, за да прави шеги. В сърцето на тази история обаче е любовта на Матилда към книгите и нейната сила да отстоява тази любов.

„Мартин Идън“ от Джек Лондон

Героят на Джек Лондон Мартин се влюбва в аристократка, но като прост работник не може да я впечатли с нищо, освен с огромната си физическа сила. В един момент обаче, той разбира, че това не е достатъчно и започва да чете във всяка възможна свободна секунда от времето си. Дори напуска тежката си работа, за да чете, но и да пише разкази. Отдаден на мечтата да спечели сърцето на любимата, като стане писател, Мартин в крайна сметка осъзнава, че книгите са му дали много повече, отколкото е предполагал – самосъзнание.

Поредицата „Хари Потър“ от Дж. К. Роулинг

Хърмаяни може да бъде наречена „зубър“ или „многознайко“, но тя е истинско доказателство, че силата на писменото слово може много да помага и в реалния живот. Без нейната героиня и постоянните ѝ остроумия, поредицата за магьосника Хари Потър нямаше да е същата. Сигурно Хърмаяни е вдъхновила множество деца по света да посегнат и към други книги, различни от тези за малкия Хари.

"Амазонката на Варое" от Боян Биолчев

Таралежите са странни птици... Докато не ги ритнеш, не излитат... Не знам кой е прозрял тази велика истина, но е ужасно прав. Аз съм таралеж. И отдавна си мечтаех да полетя. Все небето ми беше в мечтите. Е... Ритнаха ме... Полетях малко... Обаче никой не ме беше предупредил как боли приземяването. Сега имам фрактура на щастиято, три счупени прешлена на доверието, а обичта ми е на командно дишане. Ама нали летях...

Явно такава е цената на мечтите. Имам нужда от прегръдка... Обаче кой е достатъчно луд да прегръща таралежи... Ще го боли повече, отколкото мен ме боли, навярно. Пък и никой не е обещал, че прегърнеш ли таралеж, той ще се превърне в принц. А и аз не искам да ме превръщат в принц. Ако някой ще ме превръща в нещо, бих желал да ме превърне в... Смисъла на живота си. Да... И скромност не ми липсва. Аз съм таралеж...

Време ми е... да се събудя някога, когато нищо вече няма да помня.